

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/221/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201553
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201553.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu: A. R., bytom X. S. XX, právne zastúpeného: JUDr. Miroslav Pekár, advokát, Krížna 44, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, Vajanského 2, Trnava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OVS2-2013/021422/TMG zo dňa 06. augusta 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/205/2013-65 zo dňa 29. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/205/2013-65 zo dňa 29. apríla 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 2S/205/2013-65 zo dňa 29. apríla 2015 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SVS-OVS2-2013/021422/TMG zo dňa 06. augusta 2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Dunajská Streda, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-DS-OVVS-2013/04769-4 zo dňa 27. mája 2013, ktorým zamietol návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. ObU-DS-OVVS-A11/10582-00034, ukončeného rozhodnutím Obvodného úradu Dunajská Streda č. ObU-DS-OVVS-A11/10582-00034 Pr. 557/11 zo dňa 18. apríla 2012, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa mal dopustiť tým, že mal dňa 23.08.2011 v čase okolo 8.10 hod. v obci N. vo firme U. vypustiť z cisterny kamióna naftu v množstve 22 l zn. Diesel, ktorú mal následne odcudziť, čím mal spoločnosti SLOVNAFT a.s. spôsobiť škodu na cudzom majetku krádežou. Za uvedený skutok mu bola týmto rozhodnutím zároveň uložená pokuta vo výške 50,- € podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 50 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. a povinnosť uhradiť poškodenému - spoločnosti SLOVNAFT a.s. spôsobenú škodu vo výške 21,82 €.

Žalobca v podanej žalobe poukázal na dôvody obnovy konania opierajúce sa o nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 52 Cpr/1/2011. Dôkazy doložené v tomto konaní, ktorými sú vyjadrenie SLOVNAFT TRANS a.s. zo dňa 12.04.2013, dodací list a stáčacie listy, popierajú závery výrokovvej časti pôvodného prvostupňového rozhodnutia, keďže žalobca nemal odcudziť pohonné hmoty na čerpacej stanici FLIPOL, ale na čerpacej stanici MOL v M. a mal údajne odcudziť benzín a nie naftu. Tieto nové skutočnosti podľa názoru žalobcu preukazovali nesprávnosť výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia, keďže nesedí miesto ani druh údajne odcudzeného tovaru. Ďalším dôvodom návrhu na obnovu konania bol údajný spôsob spáchania priestupku. V pôvodnom prvostupňovom rozhodnutí je iba „formálne“ opísané, ako malo dôjsť k jeho spáchaniu, avšak tento popis nekorešponduje s podrobným popisom obsiahnutým v podaní zo dňa 12.04.2013. Rozhodujúce rozdiely v popise skutku spočívali v tom, že správny orgán neidentifikoval, že pohonné hmoty mali byť odcudzené z vytankovaného vozidla a mali byť odcudzené tak, že žalobca po vyčerpaní komôr 1, 4, 5 a 6 na čerpacej stanici MOL pred ukončením stáčania neoprávnene zadržal časť pohonných hmôt prostredníctvom tzv. škrtiacej klapky na výpuste. Popis krádeže označil žalobca za nezmyselný a technicky nerealizovateľný, pričom túto námietku nemohol nikdy uplatniť.

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že zo správy o výsledku objasňovania priestupku, z výpovede splnomocneného zástupcu poškodenej spoločnosti, z výpovede svedka a obvineného jednoznačne vyplynulo, že žalobca úmyselne spôsobil škodu na cudzom majetku. Správne orgány vychádzali predovšetkým z výpovede priameho svedka U. N., pracujúceho ako nezávislý detektív pre poškodenú spoločnosť SLOVNAFT a.s., ktorý videl, že žalobca otvoril priestor na boku cisterny kamióna, v ktorom sa nachádzajú ventily, cez ktoré sa načerpávajú do cisterny pohonné hmoty, manipuloval s plombou, otvoril nádrž, na čo nemal oprávnenie a vypustil, odcudzil pohonné hmoty v množstve 22 litrov, ktoré preukázateľne chýbali.

Z uvedeného mal krajský súd za preukázané, že žalobca naplnil skutkovú podstatu priestupku proti majetku tým, že úmyselne spôsobil škodu na cudzom majetku krádežou. Rovnako nafta, ako aj benzín sú cudzím majetkom. Krajský súd uviedol, že miesto a hmotný predmet útoku predstavujú iba fakultatívne znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku proti majetku a nevyžaduje sa ich obligatórne zistenie. Skutočnosť, že žalobca odcudzil benzín a nie naftu by malo za následok len navýšenie škody, ktorú by si mohol poškodený voči žalobcovi uplatňovať, nakoľko cena benzínu je v porovnaní s cenou nafty o niečo vyššia.

Krajský súd na záver dodal, že dôvody uvádzané žalobcom nespĺňajú zákonné podmienky na obnovu konania, pretože žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti či dôkazy, ktoré by vyšli najavo dodatočne. Všetky tieto skutočnosti a dôkazy existovali už v čase konania o priestupku a žalobca ich nenamietal z vlastnej viny. V konaní o priestupku bol vlastným zavinením pasívny a opakovane sa nedostavil na vytýčené pojednávania ani nevyužil možnosť vyjadriť sa k veci, o čom svedčí aj jeho odvolanie proti pôvodnému prvostupňovému rozhodnutiu pozostávajúce z troch viet. Uvádzané skutočnosti a dôkazy by nevedli k zmene pôvodného rozhodnutia či zmene názoru správnych orgánov na vyvodenie administratívno-právnej zodpovednosti žalobcu za priestupok proti majetku a obnovené konanie by mu neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal a žalovaný nemal na ich náhradu právo.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a zrušiť rozkladové rozhodnutie Ministra vnútra SR č. SVS-OVS2-2013/021422/TMG zo dňa 6. augusta 2013, ako aj prvostupňové rozhodnutie Obvodného úradu v Dunajskej Strede č. ObU-DS-OVVS-2013/04769-4. V odvolaní uviedol, že z hľadiska dôvodov

odvolania poukazuje v celom rozsahu na podanú správnu žalobu, kde je podrobne uvedené, prečo považuje napadnuté rozhodnutia správnych orgánov za nesprávne. Na účely odvolacieho konania iba doplnil, že správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Poukázal na § 77 zákona č. 372/1990 Zb. v zmysle ktorého výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že výrok rozhodnutia správneho orgánu musí obsahovať aj riadne zistené fakultatívne znaky, pričom ak sú tieto nesprávne, nie je možné považovať za správny ani zvyšok výroku, keďže tieto nie je možné od seba oddeliť. Je nesporné, že len náležité zistenie fakultatívnych znakov môže viesť k správne zadefinovaniu a vymedzeniu objektívnych znakov skutkovej podstaty toho konkrétneho priestupku. Podľa názoru žalobcu pokiaľ sú obligatórne znaky priestupku individualizované pomocou fakultatívnych znakov, je ich riadne zistenie nevyhnutné. Dôkazy a skutočnosti, ktoré žalovaný získal v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Bratislava II. sú takej kvality, že majú podstatný vplyv na obsah napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, keďže vo svetle týchto nových skutočností sa javí rozhodnutie správneho orgánu ako rozhodnutie nesprávne, založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave vecí.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že má za to, že argumenty uvádzané právnym zástupcom žalobcu v podanom odvolaní nemajú oporu v zákone a sú len jeho subjektívnym výkladom práva v prospech jeho klienta. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OVS2-2013/021422/TMG zo dňa 06. augusta 2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Dunajská Streda, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-DS-OVVS-2013/04769-4 zo dňa 27. mája 2013, ktorým zamietol návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. ObU-DS-OVVS-A11/10582-00034, ukončeného rozhodnutím Obvodného úradu Dunajská Streda č. ObU-DS-OVVS-A11/10582-00034 Pr. 557/11 zo dňa 18. apríla 2012, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor"), to znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo

na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípami spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp "rovnosti zbraní", "kontradiktórnosť súdneho konania", "právo osobnej prítomnosti na konaní" a "zákaz diskriminácie vlastnej osoby".

Uvedené princípy sú aj súčasťou zákonnej úpravy priestupkového konania, ktorá je obsiahnutá v zákone o priestupkoch a subsidiárne v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3 správneho poriadku), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl. správneho poriadku) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl. správneho poriadku).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Závaznosť a nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí je jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím. Aj v správnom práve platí princíp „rei iudicatae“, teda že o právoplatne rozhodnutej veci nemožno znovu rozhodnúť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne opravné prostriedky, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú spravodlivosť rozhodnutia.

Podľa § 62 ods. 1 správneho poriadku, konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania;
- b) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak;
- c) nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;
- d) rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;
- e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Podmienkou pre povolenie obnovy konania je, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky, ktoré boli v podstate totožné so žalobnými neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dospel k záveru, že krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správneému názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil aj náležitým spôsobom odôvodnil.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.